

[Lundberg.]

en Hjælp, jeg mener de er moralsk beretigede til, fordi de gennem deres forsikringsmæssige Ordning saa godt som nogen har gjort alt for at forebygge og komme igennem sådanne Arbejdsløshedskriser, som kan ramme dem. Jeg kalder en saadan Dobbeltstilling, som her udvises fra disse Partier, for — nej, jeg tror ikke, jeg maa kalde den for hyklerisk, ellers vilde jeg have gjort det.

Socialministeren (Steincke): Det er overflødigt at oplyse, at jeg tiltræder Udvalgets Ændringsforslag. Men det er ikke overflødigt at tilføje, at det ikke forekommer mig, at Lovforslaget er blevet bedre gennem dette Ændringsforslag, thi ud fra det Princip, Lovforslaget følger, nemlig at lade Kommunerne fastsætte de Regler, hvorefter det skal hjælpes, kan jeg egentlig ikke se, at der var nogen særlig Grund for Udvalget til at stille dette Ændringsforslag.

Da jeg i øvrigt efter det hidtil passerede ikke kan nære noget grundet Haab om, at selv de bedste Argumenter fra min Side vil have nogen væsentlig Indflydelse paa de ærede Ordførere for det konservative Folkeparti og for Venstre, i hvert Fald ikke anden Indflydelse end den, at de maaske taler en Time til, skal jeg indskrænke mig til at gøre nogle korte Bemærkninger til de Udtalelser, der er fremkommet i Betænkningen, særlig Venstres Udtalelser i denne.

Det første Argument, som dette Mindretal, der har det ærede Medlem Hr. Krag til Ordfører, gør gældende, er, at Arbejdsløsheden neppe nu kan siges at have en saadan kriseagtig Karakter, at der bør skrides til en ny, ekstraordinær Form for Udbetaling af Støtte til arbejdsløse. Det vilde jo være meget let overfor dette Argument at pege paa de mægtige Udgifter, som det ærede Medlem Hr. Krag derefter opererede med, naar han skulde anskueliggøre, hvor umaadelig mange Penge dette særlige Forslag vilde koste, hvis det blev gennemført. Det skal jeg ikke opholde mig ved, men vil blot sige, at selv om det er rigtigt, at Arbejdsløshedsprocenten ikke er af den Højde, som den har været i de værste Krisetider, saa er det dog ogsaa rigtigt, at vi selv i den bedste Sommertid i Aar har haft en Arbejdsløshedsprocent paa 8—9, der allerede i Oktober Maaned er steget til 10, hvilket vil sige 27 000 arbejdsløse. Og det er ligeledes rigtigt og ubestrideligt, at uanset at Arbejdsløshedstallet er gaaet ned, virker dog Langvarigheden af Arbejdsløsheden forholdsvis stærkere, jo længere der er stor Arbejdsløs-

hed, bl. a. gennem den svækkede økonomiske Modstandskraft, som disse Dele af Befolkningen kommer til at lide under. Det er endvidere rigtigt, naar Mindretallet gør gældende, at dette Lovforslag gaar videre end de hidtil forelagte i den Forstand, at det tillader at yde Hjælp uden Hensyn til, om vedkommende enkelte Fag er kriseramte i teknisk Forstand eller ikke. Men omvendt gaar Lovforslaget ikke saa vidt som tidligere Lovforslag, idet Hjælpen i hvert enkelt Tilfælde er afhængig af den enkelte Kommunalbestyrelses Skøn, selv om Kommunalbestyrelsen skal udarbejde visse Regler for Anvendelsen af dette Skøn in concreto.

Loven af 22. December 1921 og Loven af 4. Marts 1924 byggede, det er rigtigt, paa mere faste Regler. De gjorde det bl. a., fordi disse Love var knyttet til et mere varigt, et fast System, hvilket dog ikke forhindrer, at man, naar man studerer denne Lovgivning i de sidste ti Aar, faar en Fornemmelse af en ren Charleston i Retning af Argumenter og Bestemmelser af alle mulige Arter. Man satte ustandselig Understøttelsen op og ned, og man forandrede den hvert eller hverandet Aar. Det, der foreligger her, er jo noget ganske andet, end hvad der forelaa i 1921 og i 1924. Der foreligger ikke noget, og der ønskes ikke tilstræbt noget Forsøg paa at skabe en varig Ordning, men kun at etablere en ren Gennemgangsordning for indeværende Vinter, til vi forhaabentlig kan faa vedtaget den nye Arbejdsløshedslovgivning med dens fast opbyggede Krisesystem.

Naar jeg saa skulde overveje, hvilken Vej jeg skulde gaa ved en saadan rent midlertidig Ordning særlig beregnet for indeværende Vinter, maatte jeg selvfølgelig, saaledes som Forholdene ligger, sige til mig selv: Nu maa du ikke komme med et Forslag, som bl. a. takket være det ærede Medlem Hr. Krag's berømte Grundighed vil medføre en Diskussion, der kan være Maa-neder. Du kan heller ikke komme med et Forslag af den Karakter, som var gældende 1. Juli 1927, thi i saa Fald vil i hvert Fald Venstre hævde, at de selvfølgelig ikke kan være med til at vedtage et Forslag af nøjagtig samme Karakter som det, de lod bortfalde i 1927, naar Forholdene med Hensyn til Arbejdsløshedens Størrelse oven i Købet er blevet bedre.

Hvilken Vej gik jeg da? Ja, jeg studerede meget omhyggeligt, hvordan Venstre havde stillet sig til de Forslag, der var fremsat fra socialdemokratisk Side efter 1927. Jeg studerede navnlig den Betænkning, der er afgivet af Folketingsudvalget